

at den ikke er mindre hyppig end den første — og det er Følelsen af Indignation over Andres Uret; det er Følelsen af Harm over uberettigede, uholdbare og tilmed med stor Driftighed fremførte Beskyldninger af Andre. Det ærede Medlem stiller sig i det Hele taget paa det Standpunkt, at han anser det for at være en Ret for Mindretallet i Betænkningen at udtale Iniminationer af en meget nærgaaende Natur imod Flertallet, medens han anser det for utilstedeligt, at man betaler ham tilbage med den samme Mønt. Dette er ikke noget meget holdbart Standpunkt. Søvrigt har det ærede Medlem indskrænket sig til det, som jo er meget almindeligt i Diskussionen hertilands, nemlig at nedlægge, hvad man ynder at kalde en „kraftig Protest“ mod de Ytringer, som ere faldne fra Modstanderne. Men en Protest bliver nu engang ikke kraftig, fordi man selv fortæller, at den er det. Den bliver det kun ved at belægges med Argumenter. Det eneste Argument imod mig, som det ærede Medlem har forsøgt at fremsøre, er det, at jeg ved at indtage en kraftigere Holdning overfor Flertallet skulde have havt det i min Magt at være bleven, som han indtrykte sig, den „Anap“, der kunde have bragt Enighed tilveie. Dette er i Sandhed at tillægge mig en Betydning og en Vægt, som langt overgaar mine egne vildeste Drømme. Jeg har intet Dieblit tænkt mig, at det Underændringsforslag, som jeg har stillet til Flertallets Forslag, skulde have nogen som helst Udfigt til at blive vedtaget paa dette Trin af Forhandlingerne. Hvad der muligens vilde kunne ske paa et senere Stadium og under en anden politisk Situation, veed jeg ikke; men jeg maatte have været blind, jeg maatte have været aldeles utiladelig taabelig, om jeg havde troet, at mit Forslag nu for Tiden skulde kunne samle en Majoritet om sig her i Thinget. — Søvrigt skal jeg kun tilføie, at jeg aldeles ikke tvivler om, at det ærede Medlem nærer en levende Interesse for denne Sag, og at han vilde sætte Pris paa at faae den ført igjennem. Men naar dette er Tilfældet, og naar det altsaa er hans Formaal, saa kan jeg kun saa meget mere beklage, at han har ment at burde vælge den Stilling, som han i Forening med de to andre Medlemmer af Min-

dretallet har anset det for passende at indtage.

A. Gold: Det er ikke min Hensigt at ville forlænge Diskussionen over den foreliggende Betænkning, men jeg har kun bedet om Ordet i Anledning af en Udtalelse fra det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds (S. A. Larsen), og da navnlig for at berøre det Ændringsforslag, han med et Par andre ærede Medlemmer har stillet til Thingets Vedtagelse idag. Jeg skulde dog ikke have begjært Ordet, naar den ærede Forslagsstiller ikke havde ledsaget sit Ændringsforslag med en Bemærkning, hvoraf det fremgik tydeligt og klart, at han idag havde til Hensigt at stille Medlemmerne i Thinget ad, saa at endel af dem kunde komme til at staa paa den sorte Tavle. Det forekommer mig, at hans Udtalelse egentlig dreiede sig mere om, at det skulde træde bestemt frem her i Thinget, hvorledes de forskjellige Medlemmer stillede sig ligeoverfor Brændevinsagen eller Brændevinsdrikningen i det Hele taget, end det gjaldt om for det ærede Medlem at faae sit Forslag vedtaget. Jeg veed ikke af, at det ærede Medlem har fremsat nogen som helst Grund, som idetmindste er tilstrækkelig til at kunne bevise mig, at man virkelig opnaar noget særdeles Vigtigt ved en stor Forhøielse af Brændevinsstatten, og da jeg ikke tror det, vil jeg ikke gjerne have, at det paa Grund af min Holdning overfor det ærede Medlems Forslag skal hedde sig, at jeg sympathiserer i mindste Maade med de Mand, der ere faldne. Jeg kan slet ikke se, at denne Paragraf har Noget at gjøre med de Jordrukne, og jeg finder det derfor i høj Grad urigtigt, naar det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds søger at stemple dem, som agte at stemme imod denne Paragraf, saaledes, som om disse Medlemmer virkelig ønske her i Landet at fremme Drukkenfab; thi det er egentlig den simple Forklaring af det ærede Medlems Udtalelse. Jeg kan søvrigt ikke Andet end at takke det ærede Medlem for den Barme, hvormed han talte mod Drukkenfaben. Han har, som ærede Medlemmer vistnok vilde vide iforveien, fuldtud min Sympathi. Men det Spørgsmaal, som her idag ligger for Rigsdagen at bestemme, er, om der virkelig ved en forhøiet Tæxt paa Bræn-